

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 431/2021

20.04.2021. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Веска Крстајића, Биљане Синановић и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела убијање и мучење животиња из члана 269. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Милана Пешића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору К 206/20 од 04.09.2020. године и Вишег суда у Сомбору Кж1 237/20 од 28.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 20.04.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору К 206/20 од 04.09.2020. године и Вишег суда у Сомбору Кж1 237/20 од 28.10.2020. године у односу на повреду закона из члана 441. став 4. у вези члана 263. став 1. Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору К 206/20 од 04.09.2020. године, окривљени АА, оглашен је кривим због кривичног дела убијање и мучење животиња из члана 269. став 1. Кривичног законика и осуђен на новчану казну у износу од 50.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од три месеца од дана правноснажности пресуде, те је одређено да ће суд, ако окривљени не плати новчану казну у наведеном року, исту заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан затвора. На основу члана 264. став 1. ЗКП, окривљени је обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка и то паушал у износу од 5.000,00 динара, трошкове вештачења у износу од 6.100,00 динара и трошкове довођења сведока на главни претрес у износу од 9.900,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Кж1 237/20 од 28.10.2020. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Милан Пешић, због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 441. став 4. у вези члана 263. став 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине у целини или само у погледу одлуке о трошковима кривичног поступка другостепену пресуду и списе предмета врати Вишем суду у Сомбору, али другом већу, на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихво присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости неоснован је у делу који се односи на повреду закона из члана 441. став 4. у вези члана 263. став 1. ЗКП, док је у преосталом делу захтев недозвољен.

Указујући на повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП, бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости истиче да је суд супротно одредби члана 263. ЗКП, окривљеног обавезао да плати трошкове кривичног поступка у износу од 9.900,00 динара на име трошкова довођења сведока чије саслушање није предложио и због чијег неодржавања је главни претрес више пута одлаган, тако да је суд требало да обавезе сведока, а не окривљеног, да плати наведене трошкове, јер их је проузроковао својом кривицом.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости Врховни касациони суд оцењује као неосноване из следећих разлога:

Одредбом члана 263. став 1. ЗКП, прописано је да, између осталих, сведок, без обзира на исход кривичног поступка сноси трошкове свог довођења, одлагање доказне радње или главног претреса и друге трошкове поступка, које је проузроковао својом кривицом, као и одговарајући део паушалног износа. Ставом 2. истог члана, предвиђено је да се о трошковима из става 1. истог члана доноси посебно решење, осим ако се о трошковима које сноси приватни тужилац и окривљени решава у одлуци о главној ствари.

Дакле, из цитиране законске одредбе произлази да суд може посебним решењем обавезати сведока да сноси трошкове свог довођења уколико је исте проузроковао својом кривицом. Међутим, како се у конкретном случају не ради о скривљеним трошковима од стране сведока у смислу члана 263. став 1. ЗКП, јер у списима предмета нема посебног решења суда да ће без обзира на исход кривичног поступка трошкове поступка проузроковане својом кривицом сносити наведени сведок, то суд није повредио одредбу члана 263. став 1. ЗКП, када је окривљеног правноснажном пресудом обавезао да у смислу члана 264. став 1. ЗКП поред осталих надокнади трошкове кривичног поступка – трошкове довођења сведока на главни претрес у износу од 9.900,00 динара.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног неосновано указује да је побијаном правноснажном пресудом на штету окривљеног повређен закон из члана 441. став 4. у вези члана 263. став 1. ЗКП.

Поред тога, бранилац у захтеву указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) у вези члана 16. став 1. ЗКП, наводима да је суд правноснажну пресуду донео само на основу исказа сведока оштећене ББ без икаквих материјалних доказа, јер не постоји леш мачке, нити материјални трагови настали извршењем кривичног дела, као и да је суд прихватио само оне доказе који терете окривљеног – исказ оштећене и сведока ВВ која није имала никаквих непосредних сазнања у вези са предметним догађајем, док је исказ сведока ГГ, који иде у корист окривљеног, оценио да је дат ради побољшања положаја окривљеног.

Врховни касациони суд налази да бранилац окривљеног изнетим наводима захтева цени изведене доказе током поступка, износи своје чињеничне закључке који су другачији од оних утврђених у побијаним пресудама, због чега бранилац, иако формално истиче повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, суштински оспорава оцену изведених доказа, односно доказну вредност исказа оштећене и ВВ, саслушаних у својству сведока и у вези са тим утврђено чињенично стање у побијаним пресудама, чиме указује на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости, против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног АА, у овом делу оценио као недозвољен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар - саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа - судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић